

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 016648 15 Кж
Бања Лука, 16.02.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Д.М., због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Р.М. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016648 15 К од 21.10.2015. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички тужилац Бранка Милошевић, оптужени и његов бранилац, донио је дана 16.02.2016. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Д.М. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016648 15 К од 21.10.2015. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 016648 15 К од 21.10.2015. године, оглашен је кривим оптужени Д.М., због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), и примјеном одредби члана 38. тачка 2. и члана 39. став 1. тачка 2. истог закона, осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године. На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 1.153,50 КМ и паушала у износу од 300,00 КМ, те награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности, која висина ће бити одређена посебним рјешењем. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећена Л.Р., са имовинскоправним захтјевом, упућена је на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат Р.М. из Б.Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи оптужбе или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код изнесених приговора и приједлога, које је оптужени у цјелости подржао. Републички тужилац, Бранка Милошевић је предложила да се жалба одбије, као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Неосновани су аргументи изнесени у жалби, у прилог тврдњи да је изрека побијане пресуде неразумљива, као и они, да су у образложењу те пресуде изостали разлози о одлучним чињеницама, те да је тиме почињена битна повреда кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Наиме, чињенични опис радње извршења, онако како је дат у изреци те пресуде, потпуно је јасан и садржи све субјективне и објективне елементе бића кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. КЗ РС, за које је оптужени оглашен кривим побијаном пресудом. Такав опис, у свему је усаглашен са разлозима датим у образложењу те пресуде, за све одлучне чињенице, па и оне које се односе на оцјену вјеродостојности противријечних исказа оштећене и њених родитеља са једне стране те исказа оптуженог, са друге стране, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС.

Надаље, приговорима изнесеним у жалби, не може се оспорити потпуност и правилност чињеничне основе побијане пресуде и закључак да је оптужени починио кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, на начин како је то описано у изреци побијане пресуде.

Такав закључак је резултат правилне оцјене доказа, управо на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, и то оцјене сваког доказа појединачно и у њиховој међусобној повезаности.

Вјеродостојност исказа оштећене и ваљаност разлога датих у побијаној пресуде за прихватање њеног исказа, не може се оспорити жалбеним приговорима. Из садржаја тонског записа о њеном саслушању, јасно се уочава да је, користећи терминологију адекватну њеном узрасту (рођена 21.8.2003. године), досљедно и увјерљиво описала начин на који је оптужени, критичне прилике, предузимао радње против њеног полног интегритета, на начин описан у изреци побијане пресуде. Њен исказ је у цјелости потврђен исказом свједока С.Р., мајке оштећене и Ј.Р., оца оштећене, до кога је критичне прилике дотрчала и вањским манифестацијама (дрхтала, плакала) али и вербалним („овај чико ме је хватао, свашта ми је радио), саопштила оцу о полним радњама које је оптужени предузео у његовом возилу (лизао је и љубио по устима, те свукао са себе доњи веш када је оштећена видјела његов полни орган), у које је, по одобрењу родитеља сјела и пошла са оптуженим ради куповине поклона али и у времену које је томе предходило, док су били у кући (грлио, гурнуо руку испод мајице и додиривао груди).

Када се исказ оштећене, те свједока С.Р. и Ј.Р., доведу у везу са налазима вјештака, клиничког психолога Т.Д. и психијатра С.В.С., који су изразили

сумњу да дијете тог узраста (10 година и 3 мјесеци) може да преприча причу сексуалног садржаја као „научену причу“, те у коначном закључку да је оштећена аутентично износила доживљено, а затим, везано за психички статус оштећене утврдили постојање анксиозности, онда нема основа за аргументе из жалбе да је исказ оштећене исконструисан од стране родитеља, да није вјеродостојан и да му суд није могао дати такав значај.

У оспоравању вјеродостојности исказа оштећене, жалбом се посебно наглашава на неадекватну реакцију родитеља, који, и поред тога што је угрожен полни интегритет њиховог дјетета, као посебне и заштићене вриједности, нису поднијели кривичну пријаву одмах по сазнању о извршењу дјела. Међутим, изнесени аргументи о временској дистанци од десет дана до пријављивања дјела (02.12.2013. године) од стране родитеља оштећене, не могу довести у сумњу правилност чињеничне основе побијане пресуде. Такав њихов поступак, како су сагласно објаснили на главном претресу и основано га прихватио првостепени суд, био је резултат заједничке одлуке због раније доживљене трауме оштећене усљед погибије њеног брата, а налази потврду у образложењу наведених вјештака (акутна реакција на стрес), те медицинској документацији из ЈЗУ, Б.Л., Центар за ... о лијечењу оштећене. Надаље, кривична пријава од стране оптуженог против оца оштећене, због кривичног дјела изнуде, поднесена је дана 29.11.2013. године (и иста одбачена), дакле последице извршења овог дјела (21.11.2013. године). Ради тога су без основа тврдње из жалбе, да је оштећена „исконструисана“ од стране родитеља због кривичне пријаве коју је оптужени поднио против оца оштећене.

Имајући у виду наведено, и по оцјени овог суда, сви спроведени докази представљају ваљану основу за закључак да је оптужени починио радње чињенично описане у изреци побијане пресуде.

На потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, правилно је примјењен Кривичног закона, када су радње оптуженог из изреке побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у одлуци о кривичној санкцији, у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС, обзиром да, у образложењу жалбе, нису изнесени аргументи за овај жалбени основ, иако је исти, у уводном дијелу жалбе, назначен.

У поступку одмјеравања казне, првостепени суд је правилно утврдио и дао правилан значај свим околностима, које су од утицаја за висину казне, прописаних у одредби члана 37. став 1. КЗ РС. О свим тим околностима су дати детаљно и ваљано образложени разлози у њиховој међусобној оцјени и повезаности, дакле, и са аспекта индивидуализације казне.

Цијенећи законом прописану казну за кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 2. КЗ РС (казна затвора најмање 5 година), за које је оптужени оглашен кривим побијаном пресудом, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 3 (три) године, ублажена и изречена уз примјену одредби члана 38. тачка 2. и члана 39. став 1. тачка 2. КЗ РС, потребна

и довољна мјера казне. Правилно је првостепени суд, у одмјеравању казне, цијенио интензитет и облик полног искориштавања оштећене, те све друге околности које су, изван битних обиљежја предметног кривичног дјела, од значаја за висину казне, те сврху кажњавања из одредбе члана 28. КЗ РС.

Из наведених разлога и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић